YAPAY ZEKÂ

GALAKSİNİN KORUYUCULARI

ÇİKOLATA SAVAŞLARI

2.Baskı

KUZEY BULUT

ÇİZER: EMRE KARACAN

TİMAŞ ÇOCUK

YALNIZCA RÜYA MIYDI?

Dün neler neler yaşadım öyle gördünüz değil mi? 10 yıllık hayatımın en hareketli günüydü. Size kısaca bahsedeyim. Hatırlarsanız hastalığımdan bahsetmiştim. Ne hastalığı mı? Bağışıklık sistemim yok benim. O yüzden bu yaşıma kadar evden dışarı çıkamadım. Neymiş efendim, dışarı çıkarsam "Pat!" diye düşüp bayılırmışım. Neredeyse 2200 yılına geldik hâlâ nelerle uğraşıyoruz? Benim de hakkım değil mi dışarı çıkıp oynamak?

Ben aslında teknolojiyi yakından takip ediyorum. O yüzden içim rahat. Fakat teknolojiyi takip ederken dünyayı pas geçmişim. Neler olmuş neler! Ben evin içinde bakıcı robotlarla uğraşırken dünya almış başını gitmiş. Bütün hayatım annem ve babam, bakıcı robotlar, hologram öğretmenler, komşumuz Tijen Hanımlardan ibaret. Onun haylaz oğlu Baybars'ı unutmayalım. Unutulacak gibi de değil zaten.

Ben böyle sıkıladuraym, babam bana çok güzel bir sürpriz yapıp bakıcı robot yerine arkadaş robot aldı sonunda. Hem de yapay zekâlı. Daha tanışalı bir gün oldu ama sanki yıllardır tanıyor beni. Onun sayesinde evrende gezmediğim yer kalmayacak.

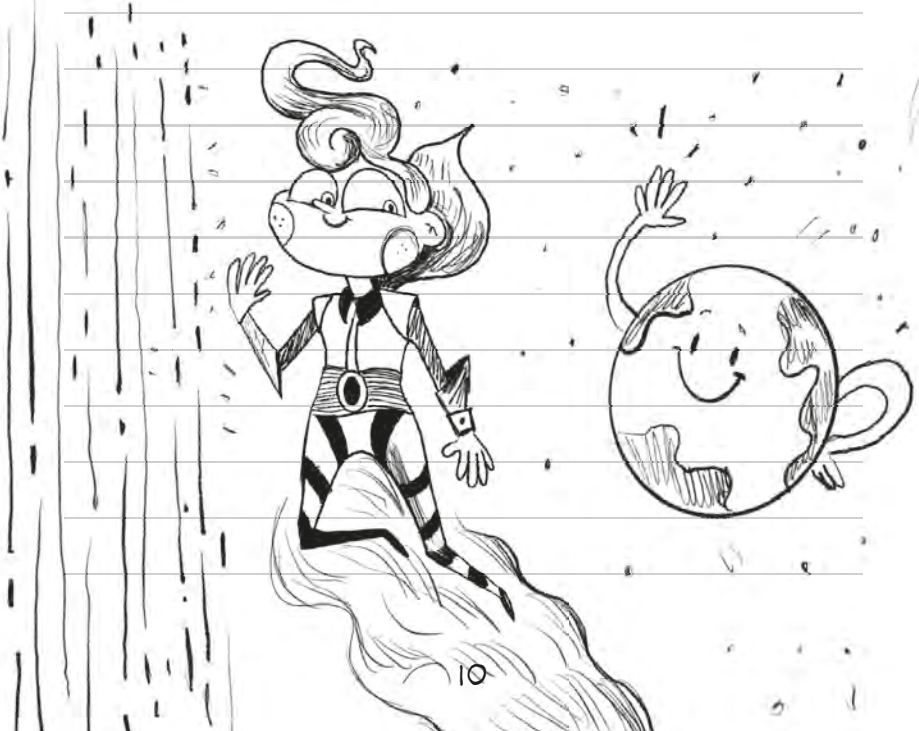

Bu hastalık beni o kadar etkilemiş ki rüyalarımda çıkıp geziyorum artık. Nereye mi? Daha dün kara deliğe gittik ya. Hani Işın, Işıl, Işık ve Bora vardı. Kara delik tam bana göre bir yermiş. Baksanıza orada hastalık bile beni engelleyemiyor. Kısa atlama ve halter indirme yarışması neyse de uzay futbolu turnuvasına katılmasaydım keşke. En azından kara delikte biraz daha eğlenirdim.

Uzay Çağı'nın nasıl olduğunu düşünüyorsunuz acaba? Ne tahmin ediyorsanız en az **10 KAT** fazla teknoloji düşünebilirsiniz. Etrafımdaki robotları ve hologram misafirleri saymazsak, benim de sizden pek farkım yok. Koskoca **10 ışık yılı** boyunca bir odada tıkılıp kalırsan olacağı bu zaten. Yani burada her şeyi beraber keşfedeceğiz.

Şimdi size öyle şeyler anlatacağım ki inanamayacaksınız. Ben hâlâ doğru olup olmadığı hakkında kararsızım. Rüyaları ve hayal kurmayı severim aslında. Fakat az önce anlattıklarım rüya mı gerçek mi, anlayamadım. 23. asırda rüyalar bile garip oluyor sizin anlayacağınız. En gerçekçi kısmı da başımın ağrıması. **O top nasıl çarptıysa kafama!** En son kara delikte uzay futbolu oynuyorduk. Son hatırladığım şey topun üzerindeki garip şekildi.

Neyse bu maceralar rüya bile olsa Can ile geçireceğim ikinci gün için çok heyecanlıydım. Can... Evet Can... Can dedim de... Neden cümlemi yarıda

kestiğimi merak ettiniz değil mi? Bu durumu düşünmek bile istemiyorum. **Ya Can da sadece rüyaysa?** Ne yapacağımı şaşırdım. Böyle bir şeyi asla kaldıramam herhâlde. En kötüsü de bu eski model bakıcı robotlarla nasıl uğraşacağım ki? Zaten her seferinde onları tamir etmekten robot tamircisi olabilecek kadar bilgi sahibi oldum.

Yıl 2189 olsa da çocuk yine çocuktur. Ben de bir çocuk olarak en büyük silahımı kullanmaya başladım. Yani var gücümle bağırdım.

- CAAAN! NEREDESİN? CAANN!

Bir yandan da içimden rüya olmasa bari, diye düşünüyordum tabii. O kadar bağırdım ki artık boğazım acımaya başladı. Bu bağırmalar esnasında üzüntümü daha da artıracak bir ses duydum.

- Ateş, lütfen yerine oturup rahatlamaya çalışır mısın?

Bu ses, eski model bakıcı robotumun sesiydi. Annemle babam da ortalarda olmadığına göre, yine bir yere gidip beni eski model bakıcı robotla baş başa bırakmışlar demekti. Çok üzülmüştüm. Fakat ilginç olan şey şuydu ki ses var görüntü yoktu. Bir hışımla odamın ortasına kadar koştum.

- Neredesin ama ya!

- Sakinleşmeden seninle konuşmayacağım Ateş. Bu hâlinle sağlıklı bir konuşma yapamayız.

Şuraya bakın! Eski model robotların bu sakinliği daha çok kızdırıyor beni. Can öyle miydi? Haydi

Can, dediğimde benden önce koşturmaya başlıyordu. O kadar maceradan sonra bu yapılır mı şimdi? Bu, uzay mekiğinden inip, **2120 model Ferrari**'ye binmek gibi bir şey. Umutlarımı bitiren son şey bu sesti işte. **Demek ki en iyi arkadaşım bir rüyadan ibaretmiş**. Tabii hemen pes edecek değildim. Koşarak yatağıma dönüp uyumak için

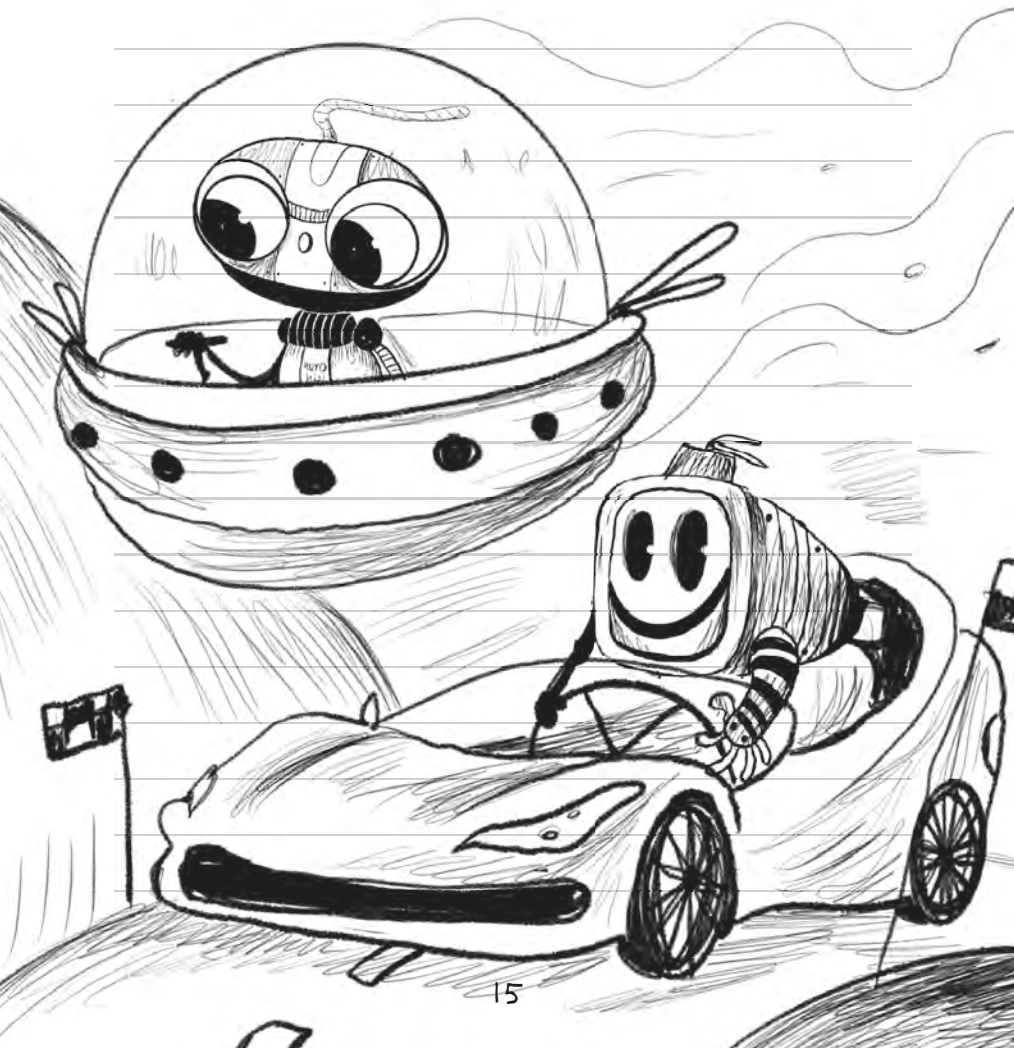

uzandım. Kim bilir, uyursam rüyama kaldığım yerden devam ederim belki?

Yatağıma atlayıp yorganıma öyle bir sarıldım ki kozadaki kelebek gibi olduğumu düşündüm. Sağa döndüm, sola döndüm, hoplayıp zıpladım. Hatta gözlerimi defalarca kapatıp açtım ama aklımda bu kadar düşünce varken uyuyamadım. Baktım ki doğal yollardan uyuyamıyorum uyku planlayıcı robotu çağırdım.

- Hemen uyumak istiyorum. Lütfen uyutur musun beni?

- Kan dolaşımı ve nabız kontrolünü yaptım. Şu durumda fiziksel olarak uyumaya hazır değilsin Ateş.

O bile çare olamadı hâlime. Sonunda her şeyi kabullenip çoğu zaman yaptığım etkinliğe başladım. Yani camın kenarına oturup dışarıyı izledim. Her şey aynı, değişen hiçbir şey yok. Sadece yanımda Can yok. Trafik bile hâlâ sıkışık. Artık bu etkinlik bile sıkıntıma çare olmuyor. Ben de son çare olarak bilgisayar oyunu oynamaya karar verdim. Eski arkadaşlarımla vakit geçirirsem belki moralim düzelir, değil mi? Hemen bilgisayarı açıp karşısına geçtim. Oyun açılır açılmaz ilk sözler çok sitemkârdı.

- Hiç gelmeyeceksin sandım Ateş. İki gündür eksik oynuyoruz. Bari haber verseydin.

- Hiç keyfim yok Fatih.

- Ne yani, oynamayacak mısın?

- Siz oynayın ben seyredeyim, olmaz mı?

Şimdi siz, **"Fatih kim?"** diyeceksiniz. Fatih benim bilgisayar oyunumun kahramanı. Pencereden dışarıyı seyretmekten kalan zamanlarda gök taşı

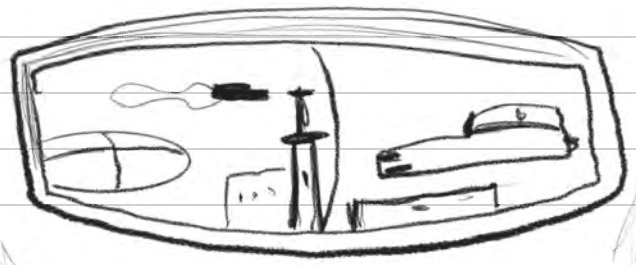

tutmaca ya da futbol oynadığım arkadaşım. Bu arada PES2189'da gol kralıdır kendisi.

Fatih hâlimi görünce ekrandan çıkıp yanıma geldi.

– Ne oldu Ateş? Sen futbolu çok severdin. Bir gün hayır diyeceğini hiç düşünmezdim.

– Hâlâ seviyorum ama aklım başka yerde. Yeni bir arkadaşım var. Adı Can. Yani var sanıyordum. Çok eğlenmiştik onunla. Hatta güzel bir galaksi turu yaptık birlikte.

– Aa! Ne güzel. Çok sevindim. İyileştin mi yoksa?

– Rüya işte Fatih. Ben de çok sevinmiştim aslında. Biliyor musun, ben de senin gibi bir kahramandım rüyamda.

- Belki de gerçekten öylesindir.

Fatih'in sözlerini duyan diğer oyuncular bize doğru dönüp cevabımı beklemeye başladılar.

- Hayır Fatih, sadece rüyaymış. Zaten ona üzülüyorum.

Sizin anlayacağınız, bizim maceralar son uykumla birlikte rüya deposundaki yerini aldı. Biz konuşurken bir şey ayağıma çarpıp önümde durdu. Her zamanki gibi annemin ev süpüren robotları ayağıma dolanmaya başladı galiba. Bu süpüren robotlar da hiç rahat bırakmıyor. Sanki insanlar teknolojiyi rahat etmek için değil de beni rahatsız etmek için kullanıyorlar. Neyse, eğilip baktığımda bir futbol topu gördüm.

- Ne duruyorsun Ateş gel de maç yapalım artık.

Kafamı kaldırıp sese doğru baktım. Ronaldo ve Messi maçı bırakıp yanıma gelmişler.

- Çok üzgün görünüyorsun Ateş. Gel istersen, maç yapınca açılırsın.

- Şimdi olmaz Ronaldo. Biraz yalnız kalmak istiyorum.

Yanlış duymadınız arkadaşlar. Ronaldo ve Messi gelmişler. Sizin zamanınızda çok ünlü futbolcularmış. O yüzden modaları hiç geçmiyor. PES2189 oyununda bile kadrodalar. Benim keyfim olmadığını görünce çok ısrar etmediler. Neyse, ben yine cam kenarındaki etkinliğime geri döndüm. Daha yeni oturmuştum ki yine ayağıma bir şey çarptı.

- Hiç pes etmeyeceksiniz değil mi arkadaşlar?

Toplarını geri atayım diye düşünürken çok garip bir şey gördüm. Odamda küçük bir köpek şaşkın şaşkın geziyordu. Önce çok şaşırdım ama hemen kendimi toparladım.

- Gel buraya seni şaşkın şey. Sen nasıl girdin buraya bakalım?

Tam eğilip kucağıma alacakken aklıma hastalığım geldi. Baksanıza, rüyanın etkisi hâlâ devam ediyor. Sanki hasta değilmişim gibi her şeye temas edebileceğimi sanıyorum. Yavaşça geri çekildim. Odamdaki acil durum butonuna basacakken tanıdık bir ses duydum.

- Korkma Ateş, ondan sana zarar gelmez.